

ἀκρόπολιν καὶ κατέλειπε φρουρὰν ἱκανὴν ν' ἀντιέξῃ εἰς πᾶσαν ἐπανάστασιν τῶν ἐγγωρίων· καὶ ἤθελεν οὕτως ἀνακτήσει πᾶσαν τὴν νῆσον καὶ ἀσφαλίσαι τὴν κατοχὴν αὐτῆς, ἔὰν ὁ ὄρφανοτρόφος Ἰωάννης, ὅστις δὲν ἤξεύρομεν πῶς συνέλαβε τὴν ἀγαθὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ ἀγῶνος τούτου εἰς τὸν ἄριστον ἐκείνόν στρατηγόν, δὲν παρεσκεύαζεν ἐκ προοιμίου τὴν ἀποτυχίαν αὐτοῦ προχειρίσας ἄρχοντα τοῦ στόλου τὸν, ἄθλιον γαμβρόν αὐτοῦ Στέφανον.

Σφραγίς
Γεωργίου Μανιάκη

Οἱ Ἄραβες τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἀνωτέραν κυριαρχίαν ὑπήγετο ἡ Σικελία καὶ οἱ ὁποιοὶ ἐξέπεμπον στόλους καθ' ὅλων τῶν ἐλληνικῶν παραλιῶν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἀγωνισθῶσι διὰ πάσης θυσίας ὑπὲρ τῆς μεγάλης ἐκείνης νήσου. Τῷόντι μετ' οὐ πολὺ νέος ἐπέπλευσεν εἰς αὐτὴν ἐκ μεσημβρίας στόλος συνεπαγόμενος δύναμιν πολλῶ μείζονα τῆς προτέρας. Ἄν ὁ Στέφανος ἦτο ἄγρυπνος καὶ ἐπιτήδειος, ἠδύνατο νὰ συναντήσῃ τὸν στόλον τοῦτον ἐν πελάγει καὶ ἢ νὰ κατατροπώσῃ αὐτὸν ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὸν ζημίας μεγάλας πρὸ τῆς ἀποβάσεως. Ἄλλ' οὐδὲν τούτων ἔπραξεν

ὁ δὲ στρατὸς τῶν Ἀράβων ἠδυνήθη νὰ ἀποβιβασθῇ ἀνέτως εἰς τὴν Σικελίαν καὶ νὰ καταλάβῃ ἀναπεπταμένην τινὰ πεδιάδα, τὰς καλουμένας Δραγίνας. Τοῦτο μαθὼν ὁ Μανιάκης ἔσπευσε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς δυνάμεις καὶ νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν πολεμίων, παραγγείλας συγχρόνως τὸν Στέφανον νὰ ἐπιτηρῇ ἀσφαλῶς τὴν παραλίαν, ἵνα μὴ ἠμπορέσωσιν οὗτοι νικηθέντες νὰ διασωθῶσιν εἰς τὰ ἴδια. Καὶ τότε συγκροτηθεῖσας μάχης ἐκ παρατάξεως ὁ Μανιάκης ἔτρεψε κατὰ κράτος τοὺς Ἄραβας, ὧν ἔπεσον, ἔὰν πιστεύσωμεν τὸν Κεδρηνόν, ὑπὲρ τὰς 50.000. Ἄλλ' ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν κατώρθωσε λαθῶν τὰς φυλακὰς τοῦ Στεφάνου νὰ διαφύγῃ εἰς Ἀφρικὴν. Ὁ Μανιάκης ὦν πρὸ καιροῦ δυσηρησθημένος κατὰ τοῦ ναυάρχου δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργὴν του ὅταν τὸν συνήνησεν, καὶ περιυβρίσας αὐτὸν καὶ κτυπήσας κατὰ κεφαλῆς ἀπεκάλεσε ῥάθυμον, ἀνανδρον καὶ προδότην τῶν πραγμάτων τοῦ βασιλέως. Ὁ δὲ ἀποφασίσας νὰ ἐκδικηθῇ γράφει ἀμέσως πρὸς τὸν Ὀρφανοτρόφον ὅτι ὁ Μανιάκης μελετᾷ ἀπόστασιν κατὰ τοῦ βασιλέως. Ὁ Στέφανος ἦτο, ὡς ἤξεύρομεν, γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ παντοδυνάμου Ἰωάννου· ὅθεν δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ πιστευθῇ, καὶ ἐν τῷ ἅμα ὁ μὲν Μανιάκης ἀπάγεται δέσμιος εἰς Κωνσταντινούπολιν πᾶσα δὲ ἡ ἀρχὴ ἀνατίθεται εἰς τὸν Στέφανον, συνεκπεμφθέντος αὐτῷ καὶ τινος εὐνοῦχου Βασιλείου Πεδιαδίτου. Τοῦτο ἤρκεσεν ἵνα οἱ Ἕλληνες ἀπολέσωσιν ἐντὸς μικροῦ τὴν ἀνακτηθεῖσαν Σικελίαν. Οἱ ἐν αὐτῇ ἐγγῶριοι Ἄραβες, βοηθούμενοι πάντοτε ὑπὸ τῶν ἐν Ἀφρικῇ ὁμοθρήσκων καὶ ὠφελούμενοι ἐκ τῆς δειλίας, τῆς ραστώνης καὶ τῆς αἰσχροκερδείας τῶν αὐτοκρατορικῶν ἡγεμόνων ἐκυρίευσαν μέχρι τοῦ 1041 ὅλας τὰς πρότερον ὑπὸ τῶν ἡμετέρων καταληφθεῖσας πόλεις, πλὴν μόνης τῆς Μεσσήνης, τὴν ὁποίαν διέσωσαν ἐπὶ τινὰ ἔτι χρόνον οἱ ἐπιτήδειοι ἀγῶνες τοῦ φρουράρχου αὐτῆς· Κατακάλων Κεκαυμένου, ἑνὸς τῶν λαμπροτέρων ἀξιωματικῶν τῶν χρόνων ἐκείνων, ὅστις τὸ κύριον μόνον, ὡς φαίνεται, ὄνομα εἶχε κοινὸν πρὸς τὸν ἐπὶ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ δομέστικον τῶν σχολῶν Κατακάλων καὶ τὸν ὁποῖον θέλομεν ἴδει βραδύτερον πρωταγωνιστοῦντα ἐν τοῖς πράγμασι τῆς Ἀνατολῆς Ἄλλ' οἱ δύο αὐτοῦ ἀρχηγοί, ὁ Στέφανος καὶ ὁ Πεδιαδίτης, ἔφυγον ἐν τῷ μεταξὺ αἰσχροῦς εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν. Καὶ οὐδὲ τοῦτο ἤρκεσεν. Ὅταν ἀπῆλθε δέσμιος εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ Μανιάκης, ἐστάλη Κατεπάνω τῆς κάτω Ἰταλίας ὁ Μιχαὴλ Δοκειανός, ἀνθρωπος ἀνάξιος, ὅπως ὅλοι ὅσοι ἀπελάμβανον τὴν ἰδιάζουσαν τῷ Ὀρφανοτρόφου εὐνοίαν. Ὁ Δοκειανός ἀφικόμενος περιῆλθεν εἰς ρῆ-